

[Grøthe Philip.]

på det sociale felt. Det er i hvert fald nok værd, som det nævnes i redegørelsen, at overveje, om vi ikke i højere grad skulle betale for det offentlige ydelser på trafikområdet. Trafikinvesteringerne beslaglægges nu ca. halvdelen af det offentlige samlede investeringer. Den enkelte trafikant gør sig næppe nogen forestilling om, hvor store arbejds- og kapitalressourcer han beslaglægger ved at kræve et meget fint udbygget trafiknet. Vi kommer næppe uden om at holde igen på de meget store trafikinvesteringer, og vi i mit parti mener, at vi må over til i højere grad at lægge brede, samfundsmæssige og produktivitetsfremmende synspunkter frem ved vurderingen af, om vi skal gå i lag med et stort projekt overhovedet, og i hvilken rækkefølge de forskellige projekter skal igangsættes.

Med de knappe arbejdskraftressourcer, vi råder over, er det meget vigtigt, at vi anvender dem bedst muligt, og det er ikke altid, den økonomiske tankerække føres igennem med fuld konsekvens. Jeg vil tage et eksempel, som viser, hvad jeg tænker på.

Det er kendt, at vi landet over på vore sygehuse har en hel del gamle plejepatienter, der ikke er under egentlig behandling, men som blot bliver liggende på sygehuset, fordi det ikke er muligt at opdrive en plejehjemsplads. Derved beslaglægges en dyr sygehusplads fremfor en vel dyr, men dog noget billigere plejehjemsplads, og sygehuset sandes til med gamle mennesker til skade for yngre handicappede patienter. Plejehjemmene er til gengæld, som det senest er oplyst i fhv. amtslæge Lauritzens plejehjemsundersøgelse, i et vist omfang belagt med patienter, der egentlig godt kunne klare sig i eget hjem, om de blot fik den fornødne hjemmehjælp samt lidt småændringer i huset, som gjorde det lettere for dem at færdes i boligen. Men hjemmehjælperne kan mange steder ikke skaffes i tilstrækkeligt omfang, bl. a. fordi kommunerne ikke har lagt sig nok i selen for at få en hjemmehjælpsordning, som er virkelig ordentligt organiseret, og de har heller ikke været tilstrækkeligt ivrige efter eller villige til at give hjemmehjælperne en uddannelse og til at betale den løn, der skal til for at tiltrække tilstrækkeligt mange kvinder. Jeg ved udmærket godt, at der her er en del

organisationsmæssige problemer, men det er alligevel tosset ud fra en økonomisk synsvinkel, at alt dette ikke kan overvindes, al den stund en ny plejehjemsplads koster ca. 60.000 kr. årlig i drift og de gamle selv meget hellere ville blive boende hjemme. Jeg kan supplere med, at det er billige ordninger for samfundet, når vi støtter hjemmene økonomisk og med aflastningshjem og med konsulenter, så de bliver i stand til at beholde et svagt eller handicappet familiedlem hjemme, sådan at en varig institutionsindlæggelse undgås.

På uddannelsesområdet er der mange veje til bedre og mere økonomisk udnyttelse af arbejdsressourcerne. Der er spændende planer fremme om indbyrdes gruppeundervisning på det nye Roskilde universitet, som vil kunne føre til besparelse af lærerkræfter. Måske vi dér kan få nogle erfaringer, som også kan overføres på andre højere læreanstalter. Nedsikring af studietiden er en anden vigtig ting, selvfølgelig særlig dér, hvor studierne er af meget langvarig karakter. De mere trinvis opbyggede uddannelser skulle gøre det muligt at bryde af på forskellige tidspunkter inden for uddannelsesstiden og dog give erhvervsmæssig kompetence.

Vi har i det radikale venstre ofte peget på, at de mange flaskehalse i mellemteknikeruddannelserne ligefrem tvinger mange af de unge over i længerevarende uddannelser ved universitetet, som de dels er mindre interesseret i, og som der måske oven i købet samfundsmæssigt er mindre brug for. Disse flaskehalse bør efter vor mening udvides.

I redegørelsen er man inde på betydningen af et udbygget samarbejde mellem stat og kommune, Kommunalreform, byrdefordeling og opgavefordeling er alt sammen led i forsøg på at påvirke dette samarbejde. Det er tydeligt, at der her er et felt, hvor vi har lang vej igen med yderligere at gennemtænke og rationalisere området.

Boligpolitikken vil jeg her i dag ganske lade ligge. Det problem er så stort, at vi kun ville kunne tangere det, men at problemet hviler over os som noget i retning af en tordensky er i hvert fald både sikkert og vist, og 1973 er sidste frist. Jeg har særlig mærket mig dels den vægt, der ud fra en langtidsbetragtning lægges på, at vi på dette felt kommer over til en mere normal prisdannel-